

— Паша ефенди указвало ся за селянитѣ не до тамъ приспособимо нашето прѣдприятие.

— Отъ кое сте село и моля ви недѣйте се докачва?

— Отъ Потуръ сме, паша ефенди.

— Гдѣй това Потуръ?

— Отъ Бобадаж, четири часа къмъ Меджидия (къмъ Югъ).

— Баща ви и той тукъ ли живѣй?

— Не, паша ефенди, на село си живѣй.

— Ами тукъ съ кого живѣйте или вече си имати конна? (господжа).

— Не съмъ още жененъ паша ефенди, защото едвамъ дѣветнайси годишенъ съмъ.

— Ами и тукъ кѣща или дюкянъ собствени имати ли?

— Нѣмами, съ кирия дворъ сме наели.

— Самъ ли си тукъ или имате нѣкой братъ при васъ?

— Нѣмамъ никого тукъ освѣнъ единъ съдружникъ, съ когото съмъ ся здружилъ отъ *три* години на насамъ.

— Ами колко крави имате?

— Двайси и двѣ (22).

— Ами кози?

— Около двѣсти и дваиси (220).

— Отъ гдѣ купихте тия крави и козитѣ?

— Кравитѣ съ унгарския ни бикъ сж купени отъ Влахия отъ Мунтето и козитѣ сж отъ Влахия балкански и отъ политѣ има.

— Кравитѣ ви отъ червенитѣ ли ся?

— Не, паша ефенди, сж отъ проститѣ, — въ това врѣме попремяни си нѣкакъ лицето и колкото очитѣ му бѣха криви ми ся видѣха като, че криви станаха още по-вече.

— А че менъ ми казаха, че отъ червенитѣ крави сте имали — и удари звънца.

— Не паша ефенди, отъ проститѣ раси сж, освѣнъ Бикатъ ни е отъ Маджарскитѣ (унгарскитѣ), въ това врѣме влѣзи перде чаушъ — Мустафа чаушъ.

— Ами защо не си земите и отъ червенитѣ крави да завждите и отъ тѣхъ тукъ?

— Мислимъ да природимъ отъ проститѣ раси като тия червенитѣ, — въ това врѣме махна на чаушина и той ся приближи и съ скръстени рѣцѣ спрѣ сж тъкмо прѣдъ пашата, но до катъ пашата написа на една картичка — *de vizit* и си я подади на чауша, то послѣдния съ упашката на лѣвото си око, сѣ